

Antti Kukkonen ja m/t Wipunen Alexandriassa tehdyssä kuvataulussa joksus 1950 luvun puolella. Alakuvassa tupakka-askeista taitellussa kuvataulussa Antti pelaa koronaa. Tupakka-askeista taiteiltiin silloin puhdetöinä kuvakehyksiä.

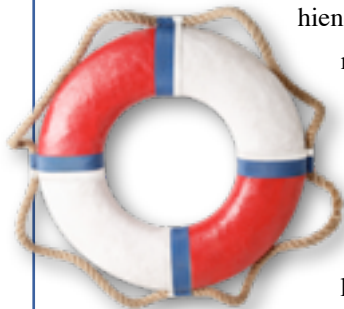

PIKKUSISKON MUISTEMIA

Riitta kertoo vanhemmasta veljestään, nuoruudestaan ja merimiehen ammattiin ryhtymisestään.

Veljeni Antti syntyi vuonna 1937 Johanneksessa, rajan taakse jääneessä Karjalassa. Antti lähti merelle vuonna 1955. Merille lähdöstä he olivat päättäneet yhdessä ystävänsä Sepon kanssa. Varmaan se, että Sepon isä oli merellä, oli antanut pojille kimmokkeen. Alaikäisinä he tarvitsivat lähtöön huoltajan suostumuksen. Sepon äiti ei sitä pojalleen isän poissa ollessa antanut. Meilläkään isä ei suostunut Antin pyyntöön, mutta äitimme ymmärsi ja väärensi isän nimen papereihin. Nyt kai tämän voi paljastaa, kaikki asianomaiset ovat autuaammilla seilausvesillä ja ”rikos” vanhentunut. Kyllä Seppokin sitten aikanaan pääsi merelle ja olikin laivoissa eläkeikänsä asti.

Itse en veljeni varsinaista lähtöä muista. Mutta sen muistan hyvin, kuinka hienoa oli saada postikortteja ulkomailta, tuntemattomista paikoista. Ei niissä paljon asiaa ollut, usein vain t: Antti. Tämä kuitenkin osoittaa, että hän muisti kotia ja minua, pikkusiskoaan. Muutamia kortteja on vieläkin tallella. Aina hänen kotona käydessään sain myös jotain tuliaisia, tallella on vielä sekin 55-vuotta sitten hänen tuomansa kävelevä nukke. Kerran, ollessani kymmenen vanha, Antilta tuli kirje jota minun ei annettu lukea. Olin tietysti hyvin vihainen. Syy siihen, miksi en kirjettä saanut lukea oli, että Antti kertoi siinä laittaneensa erään laivasta poislähtevän mukana minulle kellon ja pyysi toista veljeäni noutamaan sen.

Diana nukke
Kuvassa Antin tuoma, kävelevä Diana-nukke. Nukke on 55-vuotta vanha. Voitte kuvitella minkälainen lahja se on saajalleen silloin ollut.

PIKKUSISKON MUISTEMIA

Lahja olikin mieluinen yllätys ja sainhan minä sitten sen kirjeenkin lukea, kello ranteessa. Se oli hyvä kello, kävi ranteessani toistakymmentä vuotta ja on yhä tallella.

Tyttölapsena en silloin tietysti osannut ajatella, että minäkin joskus merelle lähtisin. Mutta aikuisiän lähestyessä ajatus rupesi hiljalleen itämään mielessäni. Kerran sitten veljeni ykskaks tokaisi, että Riittahan se lähteekin merelle. Siitä se sitten käynnistyi. Oli vuosi 1970, hommasin kaikki tarvittavat paperit ja nimi listalle. Niinpä sitten sain jobin Sveaborg-matkustajalaivaan johon Turun myllystä kaikki ensikertalaiset laitettiin. Tämä oli ensimmäinen laivani. Antti veljeni otti

siihen myös vikaerausjobin ja tuli katsomaan miten pikkusisko pärjää.

Sitten myöhemmin ollessani laivalla Antti kävi hakemassa minulle Suomen Joutsenelta hakupaperit pyrkiäkseni sinne kokkiluokalle. Ehdin aloittaa koulun vuonna 1972 kun yllättäen veljeni heikko sydän loppui kotisohvalla. Jälkeen päin on tullut mieleeni, että varmaan hänelle, paljon kokeneelle ja maailman meriä kulkeneelle, oli onni lähteä viimeiselle seilaukselleen kotisohvalta.

Olihan se seilaus hänenkin aikaan rajumpaa ja täysin erilaista kuin mitä se myöhemmin oli. Meillä on kai tämä merielämä vähän geeneissä, isämme isoisä oli Karjalassa talonpoikaispurjehtija. Oma

urani merellä jatkui melkein 37 vuotta. Viimeiset 20 vuotta olin pientonnistossa kun pitkät linjat loppuivat. Vuoden 2007 alusta olen ollut lakisäätisellä eläkkeellä.

Terv. RiittaKukkonen

Kuussa Antin lähettämä postikortti Panamasta. Panaman kanava tuli myöhemmin Riitallekin hyvin tutuksi moneen kertaan sen läpi kulkiessaan. Kaikki postikortit

Yläkuussa Antti pyramiiden maassa. Kuva vasemmalla on Panmasta. Oikealla on Ever Green Hotelli Vancouverissa. Riita kävi Hotellin luona itsekin myöhemmin Vancouverissa käydessään. Muistellen lapsena veljeltään saamaansa postikorttia. (Molemmat postikortit on Antin lähettämiä)

